

El fantasma de Marcello Mastroianni

El punt de partida és sorprenent, suggeridor i té un clar encant. Chiara Mastroianni se sent atrapada pel fantasma del seu propi pare, Marcello Mastroianni. Un dia decideix provar la possibilitat de convertir-se en la reencarnació fantasmagòrica del seu propi pare. L'actriu es posa un barret negre, vesteix amb un trajo fosc i no triga a convertir-se en el Marcello que interpretava el personatge de Guido Anselmi a 8 1/2 de Federico Fellini. La semblança entre ella i el seu pare provoca l'estupor dels membres reals de la mateixa família de Chiara, entre ells la seva mare Catherine Deneuve, i del seu company actual, el cantant Benjamin Biolay. També desconcerta al seu excompany, l'actor Melvin Poupaud. Chiara transformada en Marcello assumeix altres papers i es posa a deambular pels carrers de París, on, com a *Le notte bianche* de Luchino Visconti, es creua amb algú desconegut, en aquest cas amb la figura d'un soldat anglès. La transformació/reencarnació també provoca l'admiració de l'actor Fabrice Luchini, que havia somiat en la possibilitat de poder arribar a ser algun dia amic de Marcello Mastroianni. En no poder-ho materialitzar, prefereix establir amistat amb el seu espectre, amb l'ombra de Marcello.

Al llarg de tot el seu procés de reencarnació Chiara assumeix el rol d'alguns dels múltiples Marcellos que ens va arribar a donar la ficció dels anys daurats del cinema italià. Quan Chiara entra en el món de la televisió, veiem com apareix el vell actor de Ginger i Fred que ballava els temes de *Top Hat* de Mark Sandrich amb Giulietta Masina. En el reality show televisiu italià, que recull tota l'herència de la televisió dels anys vuitanta, l'espectre de Marcello es creua amb Stefania Sandrelli. També hi ha un moment per recordar a Marcello Rubini, el paparazzi de *La dolce vita*. En la platja d'Òstia propera a Roma, Marcello es va creuar amb una nena a qui volia dir-li alguna cosa, però davant la qual no li van arribar a sortir les paraules. Ara seixanta-cinc anys després aquella nena ha esdevingut una dona.

MARCELLO MIO

França, 2024

Direcció: Christophe Honoré

Guió: Christophe Honoré

Intèrprets: Chiara Mastroianni, Catherine Deneuve, Fabrice Luchini

Durada: 120 min

Gènere: comèdia

Idioma: francès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

20/09/2024

Chiara/Marcello també viatjarà fins al lloc de la seva infància, recuperarà alguns dels espais més entranyables que va visitar en companyia del seu pare i buscarà en la figura de l'actor que va ser icona de tot el cinema d'autor europeu, la manera que li permeti poder arribar a ser ella mateixa. Chiara no és Marcello, però també ha estat una icona del cinema d'autor, on ha treballat amb Manoel de Oliveira, Arnaud Desplechin, André Téchiné o Raül Ruiz. El cineasta Christophe Honoré -*Dans Paris, La belle personne, Vivir deprisa, amar despacio*- converteix Marcello Mio en la materialització d'una idea excel·lent, en algun moment es refia tant de la seva troballa que l'estira més del compte, en altres troba l'equilibri perfecte per generar una certa malenconia per tot allò que sempre va representar Marcello. Chiara Mastroianni està impecable transfigurant-se a Marcello i la pel·lícula no pretén ser res més que un sentit homenatge. És cert que al llarg del metratge hi ha algunes caigudes al buit, però aquestes són essencials per aconseguir algunes petites epifanies que ens porten a recordar unes imatges que perduren en molts inconscients cinèfils. Marcello mio és alguna cosa més que l'homenatge que una filla i actriu fa al seu pare actor, també és com una elegia per un cinema que va ser i que avui també s'ha transformat en una fantasmagoria.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona